

Olga Dimitrijević: RADIO ŠABAC

Premijera u Šabačkom pozorištu

Legendarni Radio Šabac! Ne verujem da mlađi slušaoci uopšte znaju o čemu je reč. I samoj mi je iz sećanja iščililo to medijsko čudo socijalističke Jugoslavije sa prvim uplivima kapitala, ali kapitala koji je išao u džepove samih zaposlenih, dospevši da poradi i na dobrobiti lokalne zajednice.

Tada se o tome malo razmišljalo. Radio koji se proslavio željama i čestitkama slušalaca, uz obilje narodnjaka, gledao se isključivo kroz taj fokus – jedni sa obožavanjem, drugi sa gnušanjem. Ali verujte, nije bilo osobe da nije znala za Radio Šabac.

Osnovan 20. decembra 1969. od strane Skupštine opštine Šabac, svojim pozdravima i čestitkama probija zvučni medijski zid. Postalo je pitanje prestiža što poetskije čestitati prijateljima i rodbini venčanje, rođenje deteta, stavljanje kuće pod krov, rođenje teleta, kupovinu traktora, odlazak u vojsku, pa i razvod. Pravi prodor pop kulture u socijalistički realizam, ali na balkanski način.

O svemu ovome dokumentaristički, duhovito beskrajno, povremeno sentimentalno, pa autoironično, svojim tekstom govori Olga Dimitrijević.

Autoironično, jer govori u ime Radio Šapca, kroz grupnu igru osmoro glumaca.

Kao jedno telo sa osam glava, ispred zavese, skaćući povremeno u publiku, pevajući i igrajući, oni izmenjuju brze informacije, podatke vezane za jednu ustanovu, za jedno vreme, kada je razvoj bio ne samo moguć, već se i ostvarivao.

Povremeno esejistički ton i ozbiljno dokumentaristički (jer Olga se opsesivno bavi temom narodne muzike, koliko i socijalističkim nasleđem), bivaju brzo zamenjeni čivijaškim finim humorom, koji ne štedi nikoga, pa ni samog sebe. Ali podaci su zlata vredni, kao podsećanje da je normalan život postojao na ovim prostorima, da se radilo i zarađivalo, da su političke zajednice i radne organizacije mislile o opštem dobru, pa za novi predajnik (koji tako šarmantno igra Miloš Vojnović) svaka od tih institucija i fabrika izdvaja potrebne sume. Pa se otvara pitanje tekstom – kad je radio privatizovan, je li tim silnim fabrikama vraćen njihov udeo u njegovom razvoju. I onda počinje strašna prozivka, u kojoj sve te silne, uspešne, danas mrtve fabrike, odgovaraju sa "nije prisutna".

U drugom delu predstave, gde se rediteljski pristup na rez menja, publika, zajedno sa glumcima, prelazi iza zavese, smešta se u prostornu instalaciju sačinjenu od različitih elemenata životne svakodnevice sedamdesetih godina, što je fino osmislila Zoja Erdeljan. U tim različitim prostorima, bilo privatnim ili javnim, glumci pantomimski donose isečke života radijske publike, pažljivo režirane, uz zvučnu kulisu koju Anja Đorđević maestralno veze od različitih radijskih zvukova, muzičkih i rečeničnih fragmenata. Uz radio program, mirne dane socijalističkog sumraka smenjuju osamdesete, godine strepnje, pa devedesete, godine užasa. I dalje bez reči, uz pomoć zvuka i kroz značenjski promišljen pokret Igora Koruge. Sve je jasno šta se zbilo u vremenu rata, još jasnije u vremenu tranzicijske pljačke. Pa za kraj, pesmom i rečima, glumci u svoje ime – jer Radio Šabac više ne postoji – publici i sebi žele neke bolje stvari. Čije je ostvarenje vrlo upitno. Ono što nije upitno je – ljubav. I to je Olgina poruka. Kad te svet, država, društvo iznevere – ostaje ljubav.

Šabačkom pozorištu ovom prilikom čestitam na izvanrednoj, drugačijoj, toploj, duhovitoj i opominjućoj predstavi, pesmom "Perhaps, perhaps, perhaps...", koju ćemo uskoro čuti.

Predstavi posle koje se niko neće pitati zašto Olga Dimitrijević, osim što piše, i režira.

A tek glumci! Namerno sam ih ostavila za kraj, da njihovim imenima zaokružimo priču: Sonja Milojević, Deana Kostić, Olivera Guconić, Slađana Pajčić, Siniša Maksimović, Vladimir Milojević, Dušan Simić i već pomenuti Miloš Vojnović. Svi prisutni.

Aleksandra Glovacki, Radio Beograd 2
Kulturni krugovi 27.10.20.